

— Добре, бабо, — извикалъ червениятъ гребенъ. — Ще видишъ какво значи пѣтлювъ умъ!

Грабнали Пѣтлю и Ганчо торбата и бѣжъ въ градината. Набрали купчина домати, купчина чушки и купчина картофи. Седнали край тѣхъ и се размислили. Какъ да ги наредятъ въ торбата, та здрави на бабата да ги отнесатъ.

— Нѣма какво да мислимъ, — рекълъ Ганчо. — Ще ги съберемъ какъ да е и ще ги занесемъ на баба. Щомъ нѣма да се друскаме върху тѣхъ, лошо нѣма да се случи.

— Не е така, братко, — отговорилъ Пѣтлю. — Тука редъ трѣбва да има. Кое то е най-сладко, то трѣбва да бжде най-отгоре. На менъ ми сж най-сладки картофитѣ, тѣхъ ще сложимъ отгоре.

Тѣй и направили. Сложили на дъното на торбата домати, после чушките, а най-отгоре изсипали картофитѣ.

— Брей че си уменъ! — извикалъ Ганчо. — Сега на картофитѣ ще бжде меко! Има да се смѣ баба на ума ни.

Вдигнали двамата юнаци тежката торба и я понесли. Носятъ, носятъ, а отъ носенето торбата се друска, прѣсвятъ чушките и викатъ за помощъ, съ кървави сълзи се разплакали домати, много ги притискали твърдитѣ картофи. Но Ганчо и Пѣтлю нищо не чули.

Върнали се въ кжщи.

— Бабо, бабо, бързай да посрещнешъ сладкитѣ си умници.

Поела бабата торбата. Изсипала я. И що да видятъ. Само картофитѣ цѣлички. А чушките и домати, като ги погледнешъ, отъ жалъ да заплачешъ.

— Леле братко! — прошепналъ Пѣтлю на Ганчово ухо. — Ами сега? Станаме за смѣхъ на цѣлия свѣтъ! Бѣгай да бѣгаме! Кой е знаелъ, че такива глупави глави имаме!

— Вѣрно, братко!

Хукнали двамата умници да бѣгатъ.

— Стойте! — извикала бабата.

— Сега ще играе хурката, — пришепналъ Ганчо на Пѣтлю. — Да ни пази Богъ, братко!

Клюмналъ отъ страхъ гребенътъ на Пѣтлю. Ама нѣмало що? Спрѣли се.

— Чуйте! — рекла бабата. — Още веднажъ искамъ ума ви да изпитамъ. На ви тая златна паръ. Идете на пазара. Ако ми купите за нея една млѣчна кравица, млѣкце да си доя, всичко ви прощавамъ!